

Ernestýna Švorcová

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI

Zpracovali: Karolína Ebertová, Barbora Zahradníková, Ema Handlová, Matěj Kosobud, Tomáš Škabroud

Někdy se lidský život změní z vteřiny na vteřinu.

„ Tak narodila jsem se na tém Slovensku, musím říct, že do velice šťastnej a opravdu šťastnej rodiny, ale válka mi ji vzala.“

Její otec nerezignoval a zapojil se do odboje.

„ Táta můj se rozhodl, že bude 185 mužů živit v horách.“

Přes velké nebezpečí i ona ještě jako dítě pomáhala v odboji. Nejednou riskovala život.

„ Když jsme tam ten košík donesli, on vyškubl takhle ty kořeny, ty chryzantémy a vysypal tu zeminu a tam byly 4 velké pistole, které jsme přenesli.“

„ Tak já jsem vytáhla, co jsem měla ve váčku, a byly to 2 malé pistolky.“

Největší strach ze smrti má spojený s tímto okamžikem.

„ Mně ten Němec ukázal na půdu, že abych šla, a tou puškou za mnou na tu půdu, já jsem si myslela, že mě tam jde zabít. Prohlídl si půdu a pak mi ukázal sklep. Tak jsem si říkala, on mě jde zabít do sklepa. No, nestalo se tak.“

Nejbolestivějším okamžikem pro paní Ernestýnu Švorcovou byla ztráta jejího milovaného otce.

„ To bylo 3 dny před osvobozením.“

„ Přišlo gestapo, vzalo ho od té doby jsme mého tátu nikdy neviděli.“

„ A druhý den k nám přišel tátův bratránek říct, že ho viděl na nastoupení na vlakovém nádraží, on na kolejích dokonce, že přišel vlak a že měli nastoupit do vlaku a odvezli je pryč.“

„ Tvůj táta neměl ani jeden zub, vybili mu všechny zuby, tělo měl černý, jak byl hrozně dobitý.“

„ Jak jsem měla 17 roků, jsem šla hledat mého táty do Osvětima.“

Toto hrůzostrašné místo jí na její otázky nedalo odpovědi. Nevzdala se, po otci pátrá dodnes, avšak bez úspěchu. Svým krédem potvrdila svůj lidsky poctivý přístup k životu.

„ Čest, láska, len aby žili lidi spokojeně, čestně, vždycky se vrací zlo, zlo se vrací stonásobně a dobro se tedy vrací každému.“

Základní škola a Mateřská škola Tábor

nám. Mikuláše z Husi 45

390 01